

Y, set anys de purgatori per aquí, set anys de purgatori per allà, un dia'ns explicà allò de matar set pardals ab un sol tiro, un altre dia'ns parlà d'un *sobressalient* derrera d'una *carabassa* y de no sabèm quants milions en paper de l'Estat. Pagaba a la minyona ab timbres mòvils.

Pró, com que qui mal no fá, mal no pensa, de la nit al matí se va trovar—endevína qui l'ha tocat que tot el poble parlava d'ell y ningú se'l creia d'una paraula. Bastaba qu'es digués: *Aixó ho ha dit el Sr. Teressito*, pera que tothóm tingués la ferma convicció de que's tractava d'una altre ensarronada. El Sr. Teressito va arribar fins y tot a passar pèr un *guasón*.

Un dia el Sr. Teressito estava desesperat. Preparat a tot el Sr. Teressito era una mica supersticiós surt de casa corrent y se'n va a ferse tirar les cartes. Segons el qué, quatre bales a la punta del nàs y a la sepultura.

Mes joh felicitat! un *as d'oros* se combina maravellosament ab un *set de bastos* y ab un *rey de copes* y diu l'oracle:

Perquè les teves mentides
Són dites sense maldat,
Haurás la felicitat.

Ab tal que'l teu nas *ensumi*
Els perfúms de les taulades,
Tes boles serán perdonades.

Pro no més hi haurá un sol sér
(Fixat bé, Sr. Treset)
Que's cregui de vritat,
Tes *sublins* ensarronades.

Al cap de temps, el Sr. Teressito se casava; era una bona dona, capassa d'empassarse totes les mentides d'aquest mon.

El Sr. Teressito—en páu descansi—en les seves derrereries, habia sigut molt feliç, pro—si hos hi havieu fixat—tenfa, per mor de la penitencia, el nas una mica arremengat enlaire.

UNA D'EN CARDÍN

En Cardín, el tranquil y xistós Cardín, el de les frasses célebres, aquell que malgrat els seus anyets sempre treu guspires de joventut; l'inventor del lèxic barrilaire, aquell que de les modernes màquines voladores ne diu *sinoplanos* o be *saltamontanyes* y de visitar una senyora alegre *anar a enjegar el globo*, l'altre dia, en l'«Ideal Park», mentres desempenyaba les funcions oficials de mestre fuster, va adonarse d'un seu dependent que s'introduia en un quartet, quina porta n'es rematada per un rétol en el que's lleigeix: *Señoras*, y li va dir:—Home, Francisquet, fes el favor; no't f.... a les senyores.

CONTE D'UN HOME DE SITJES

En els marges litorals de la patriòtica terra catalana, hi ha un enfilall de blanques vilettes que, com el Narcissus mitològic, s'enmirallen coquetament en la puríssima diafanitat de les salades aigües marines. D'entrelles, allà en les ciclopees costes del Garraf, s'hi destaca hermosament, com si extengués llurs brassos amorosos pera estrenyer al mar y a la terra en una gran abrassada de germanor, l'albura immaculada d'un elegant poblet que'n capitols descriptius dels llibres geogràfics, se coneix ab un nom, recordatori al pronunciarlo—de les gustoses y tocinares salsitjes. Veieu aquí: Sitjes, l'immens *toncl* de la grega malvasia.

In illo tempore, en aquesta població, que ja es la segona o tercera vegada de veures son nom estampat en les vicioses y damnanes ratlletes de L'ULL, un jorn clar y brillant con un joell dia-